

عنوان مقاله:

خزش شهری و تغییرات کاربری اراضی فضاهای پیراشهری نیشابور

محل انتشار:

دوفصلنامه توسعه فضاهای پیراشهری، دوره 1، شماره 2 (سال: 1398)

تعداد صفحات اصل مقاله: 15

نویسندگان:

مرتضی توکلی - دانشیار جغرافیا و برنامه ریزی روستایی، دانشگاه تربیت مدرس، تهران، ایران

نازنین نعیم آبادی - دانشجوی دکتری جغرافیا و برنامه ریزی روستایی، دانشگاه خوارزمی، تهران، ایران

خلاصه مقاله:

در حال حاضر تغییر یا حفظ کاربری اراضی از مهم‌ترین عواملی است که برنامه‌ریزان و طراحان بخش توسعه از آن به عنوان ابزار مهم در سطوح مختلف ملی، منطقه‌ای و محلی استفاده می‌کنند. روستا منبعی شکننده و آسیب‌پذیر در برابر تغییرات محیطی و انسانی شهرها است. با توجه به محدودیت زمین و ارزش معیشتی آن در نواحی روستایی، با بهره‌گیری از زمین‌های موجود و استفاده آن در ساخت و سازهای غیر اصولی و بی‌رویه، برای احداث سکونتگاه‌های شهری مواجه هستند. در دهه‌های 1375-1390 شهرستان نیشابور روند رو به گسترش داشته است. بهترین زمین‌های حاصلخیز برای کشاورزی به زیر ساخت‌وسازهای شهر رفته و بسیاری از فضاهای زیستی از جمله روستاها، زمین‌های باغی و مراتع را به شدت دگرگون کرده است. این تغییرات به گونه‌ای بوده که بسیاری از روستاهای شهرستان با محله‌های شهر نیشابور ادغام شده و کوچک‌ترین نشانه‌ای از ساختارهای روستایی ندارد. در این پژوهش سعی شده است به بررسی اثرات خزش شهری بر تغییرات کاربری اراضی فضاهای پیراشهری پرداخته شود. بر اساس نتایج به دست آمده محله‌هایی وجود دارد که در نتیجه روند و توسعه شهری، روستاهای اطراف به محله‌های این نواحی ادغام شده است. در بیشتر این محلات روند و توسعه شهری به اندازه‌ای زیاد بوده که تغییرات قابل ملاحظه‌ای را در رابطه با تغییرات اراضی کشاورزی ایجاد کرده است. در این محلات روستاهای حسین‌آباد جدید، چاه بلند، یحیی‌آباد، ده شیخ، فخریه، مرتضی‌آباد، گنبد سبز، مرتضی‌آباد، سراب کوشک، مبارکه، بکاول، زرگران، ابراهیمی، قید، شاه‌آباد حسینی، با این محلات ادغام گردیده و باعث تغییرات کاربری از تولیدی به مصرفی و خدماتی شده است.

کلمات کلیدی:

تغییرات کاربری اراضی، خزش شهری، فضاهای پیراشهری، نیشابور

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/968037>

